

Половінцева Анастасія

КЗ «НСЗШ № 9»

м. Нікополь, Україна

Матеріал надано в авторській редакції

ДИВОЦВІТ (оповідання)

- Дідуню, а розкажи щось цікаве зі своїх незвичайних оповідок, - благав увечері маленький хлопчик, зручно вмовившись на колінах у старого.
- Незвичайне?-замислився дідусь. - А що для тебе є незвичайним?
- Це, дідуню, коли все оживає і вміє розмовляти, як колись, у старі часи. Пам'ятаєш, ти розповідав?
- Ну, добре,- погодився старий. - Розкажу я тобі одну історію, чув її ще від свого діда, а той від свого, а той...

Давно то було.. Уже, мабуть, і не одне тисячоліття сплило за водою. Господь створив світ і посіяв чудодійне насіння на безкраїх чистих просторах, переповнених світлом і теплом. Там, у тому дивовижному краї, серед розмаїття трав і квітів, зеленіли кучеряві гаї та левади, квітнули яблуневим цвітом сади, переливалися намистом чорноокі вишні. І саме в цьому безмежжі земних щедрот виросла незвичайна квітка - Дивоцвіт. Пестило її своїми промінчиками сонце, зігрівала теплом матінка-земля, та доглядали люди, котрі оселилися в тих землях. Їхні серця були добрими, душі чистими, руки працьовитими. Понад усе любили вони рідний край, старанно працювали на своїй землі, вирощували хліб і доглядали худобу, а в хвилини смутку йшли до чудесної квітки, яка розраджувала їх, наповнювала світлом і надією людські душі.

Розносилися пахощі Дивоцвіту по всьому білому світу, несучи людям віру, любов, надію. Його тонкі пахощі долинули до самого небокраю, місця, де небо поєдналося із землею і розкинулась пекельна Безодня Відчаю. Там чорні кам'яні брили звисали над головою, а під ними плакали душі знедолених і нещасних людей, які колись утратили надію, зневірилися і заблукали в лабіринтах власної душі. У цьому світі панували лише лютя, біль і темрява, що знищували кожного, хто потрапляв туди. Правив цим жажливим царством бог Морок. Сидячи на своєму кістяному троні, він живився болем,

стражданнями , страхом тих безтілесних створінь.

Мріяв він знищити світло й посіяти темряву, хотів своїми володіннями зробити Всесвіт, але на заваді стали йому пахоші Дивоцвіту, які почали потрапляти до царства тьми й дарувати надію зневіреним душам.

Задихавсь він від аромату цілющого й вирішив квітку ту стерти з лиця землі. І нагнав на неї вітряних птахів, що несли тільки страх і біль, знищували чорними крилами все на своєму шляху.

Побачили здалеку тих монстрів чорнокрилих люди. Що ж їм робити? Як перемогти військо смертоносних птахів? Як захистити рідний край від воїнів темряви? І тут вони відчували, як дивний аромат Дивоцвіту гукає всіх зібратися разом. Об'єдналися люди у своєму бажанні захиститися, вирішили боротися всією своєю вірою: вірою в життя, у любов, у сонячне світло, що буде їх оберігати від усіляких негараздів, і вірою в те, що разом – вони сила. Злякалися птахи віри людської, бо була вона безмежна і нездоланна, і зникли у своєму безсиллі.

Не сподобалося Морокові те знуцання над - його кращими воїнами - і вирішив він знищити і квітку, і тих людей, які її захищають, земляними конями, що своїми копитами можуть цілу країну зрівняти із землею. Там, де летіло кінське військо, палала земля, і ,здавалось, ніби небо теж трясеться від жаху. Відчували люди й цю загрозу. А що ж робити зараз? І знову чудо-квітка збрала всіх довкола себе, даруючи людям безмежну віру у свої сили, надію на перемогу. Кожен мав надію на безхмарне блакитне небо, зелені ліси, родючі землі, надію на щастя.

Почули коні ще здалеку ту неймовірну, потужну силу й зрозуміли: якщо підуть далі - загинуть. А сила надії була скоріша навіть за світло - і зрівняла вона лихих коней із землею, й утворилися на тих місцях високі гори , пагорби, а від слідів кінських копит з'явилися озера та болота.

У ярості був Морок, коли все те побачив, й вирішив уже сам із військом своїх морокборців вийти проти оборонців світла. Й пішли вони, знищуючи все на своєму шляху: де вони проходили, в'янули квіти, гинули тварини, - хитались дерева і з тріском нагинались аж до самої землі, волаючи від страху й безнадії. Люди побачили все те й зрозуміли, що біда страшна прийшла у їхні землі. Зібралися вони знову біля Дивоцвіта й почали згадувати всіх - всіх, кого любили: батьків, друзів, коханих, Батьківщину, чарівну

квітку, що не раз їх боронила. І переплелися чисті й світлі спогади народу, його вікова пам'ять із пахощами чудо-квітки - і стала вона рости й рости, утворюючи своїми пелюстками стіни захисту, просякнуті вірою, надією та любов'ю. І коли цих стін торкнулися морокоборці, то розсипалися вони в порошок, а сам Чорнобог зник без сліду. І знову запанували на землі добро і злагода, любов і щастя.

Закінчивши свою розповідь, дідусь поцілував онука, який зразу ж знайшовся питанням: «Дідуню, а Морок більше не повернеться?». Старий лагідно подивився на малого й промовив: « Це, онучку, уже залежить від тебе. Якщо ти запам'ятав мою казку й розкажеш її колись своїм онукам, то жодна сила темряви не вистоїть проти нас. Поки ми пам'ятаємо, хто ми і в чому наша сила, ми завжди переможемо Морока».

«Я запам'ятав, дідуню», - прошепотів малий, поринаючи в солодкі й безтурботні сни.

